

[Wamberg.]

afskaffelse, og hr. Robert Pedersen ved også udmærket, at efter vores forslag vil alle offentligt ansatte uanset en nedgang i bruttolønnen få en betydelig reallønsfremgang, når vore forslag gennemføres, hvilket selvfølgelig også gælder forsvarets personel. Derimod findes der intet besparelsesforslag fra fremskridtspartiet, der berører styrkemål, nødvendige materielanskaffelser eller andet lignende, der kunne forringe forsvarets effektivitet.

Der er næppe tvivl om, at bortset fra den almindelige uvilje mod overhovedet at have repræsentanter for fremskridtspartiet med i forhandlinger, så har to andre forhold også været brugt som begrundelse for at holde os ude.

Da der i sin tid blev stemt om indkøbene af F-16 flyene, var der en del af fremskridtspartiets gruppe, der stemte imod dette forslag, ikke ud fra den begrundelse, at vi ikke skulle have bl. a. de på udsalg indkøbte Drakenfly udskiftet, men alene med den begrundelse, at det var en forretningsmæssigt dårlig måde at disponere på at binde sig til en kontrakt om køb af fly til levering engang i 1980'erne, hvor der utvivlsomt vil være bedre egnede fly at få, og hvor man måske endda til den tid vil kunne købe dem billigere. Denne afstemning kan altså heller ikke med nogen ret bruges til at drage vores positive indstilling til vort lands forsvar i tvivl.

Endelig er der den ulykkelige telefonsvarer, lanceret af et af partiets medlemmer som hans rent private, personlige bidrag til at sætte gang i debatten omkring det danske forsvar. Når man tager i betragtning, hvorledes Warszawa-pagtlandene opruster, at Rusland bruger ca. 13 pct. af bruttonationalproduktet til udvidelse og modernisering af ikke mindst offensive våben, hvor Danmarks forsvarsudgifter kun er ca. 2 pct., og når man mindes, hvorledes den radikale »hvad kan det nytte«-mentalitet fik ødelagt det danske forsvar før anden verdenskrig, og hvorledes hr. Ninn-Hansen som forsvarsminister under indflydelse af de radikale fik forringet det danske forsvar, så er det med bange anelser, man imødeser, hvad et nyt forsvarsforlig med radikal deltagelse måtte indeholde.

NATO-medlemskabet giver jo i sig selv ingen sikkerhed. De enkelte lande bestemmer suverænt, hvad de kan og vil ofre på deres forsvar. Danmark har jo ved sin tilslutning til NATO gerne villet have den sikkerhed, medlemskabet kunne indebære, men har ligesom Norge nægtet stationering af fremmede trop-

per og kernevåben på dansk territorium. Også i forsvarssagen har man her i landet villet både blæse og have mel i munden.

Forslaget om telefonsvareren har om ikke andet givet anledning til debat om, hvad hensigten er med et dansk forsvar. Ja, B.T. stillede i en leder den 22. december 1976 det direkte spørgsmål: skal forsvarret i givet fald overhovedet bruges? Telefonsvareren har, som allerede nævnt, aldrig været andet end udtryk for en enkelt persons private – bevars, noget specielle – opfattelse. Den har aldrig figureret og kommer aldrig til at figurere i fremskridtspartiets partiprogram. Det altovervejende flertal i fremskridtspartiet ønsker et så troværdigt og effektivt forsvar som muligt, også selv om det kommer til at koste landet mere, end det nuværende forsvar koster.

Fremskridtspartiet forstår måske bedre end de fleste de radikales ønsker om at spare på forsvarsbudgettet for at kunne forbedre de sociale ydelser. Vi ønsker også forbedring i den sociale sektor. Men skal de forbedringer ske på bekostning af et brugbart forsvar, kan den periode, befolkningen kan nyde de sociale forbedringer i, meget let blive af yderst kort varighed. Styrkeforholdet mellem NATO's samlede forsvarsstyrker og Warszawa-pagtlandenes må efter fremskridtspartiets opfattelse ikke blive yderligere forringet, hvis Danmark skal have en chance for fortsat at bestå som fri nation.

Diskussionen om forsvarrets fremtid må derfor begrænses til spørgsmålet: skal vi have et forsvar, eller skal vi ikke? Skal vi, som fremskridtspartiet ønsker det, have et forsvar, skal der bevilges præcis så meget til det, som er nødvendigt for at gøre det så troværdigt, at ingen kan tvivle på, at det vil blive brugt, og ingen i forsvarsstyrkerne på grund af manglende effektivt udstyr udsættes for ekstra risiko for at miste liv eller førlighed.

Det er derfor rystende, når landets så forfærdelig ansvarlige statsminister i søndags udtalte, at man ikke kan tale om øgede bevillinger til forsvarret, samtidig med at der tales om besparelser i den sociale sektor. En sådan udtalelse fra statsministeren kan kun forvirre begreberne. De to områder er set fra enhver synsvinkel komplet usammenlignelige. Ingen ønsker at benytte 1 kr. mere på forsvarret end absolut nødvendigt for at opfylde de tre minimumskrav, der skal opfyldes, hvis vi overhovedet skal have et forsvar. Vil et flertal ikke det,